

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 11 października 2018 roku

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. w pozwie skierowanym przeciwko pozwanemu W. K. domagał się zapłaty kwoty 3 042,31 zł tytułem należności z umowy o prowadzenie rachunków bieżących z dnia 22 lutego 2016 roku z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 września 2016 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów postępowania, w tym zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż umowa stron została zawarta na czas nieokreślony, powód wywiązał się z obowiązków nałożonych na niego umową, zaś pozwany nie, wobec czego powód wypowiedział umowę wzywając pozwanego do zapłaty. Następnie powód sporządził wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 19 września 2016 roku – zobowiązanie pozwanego wynosi 3 042,31 zł, w tym 3 000 zł tytułem należności głównej, 24,23 zł tytułem odsetek umownych naliczonych od kapitału za okres od 1 stycznia 2016 roku do 23 lutego 2016 roku oraz 18,08 zł tytułem odsetek karnych od zadłużenia przeterminowanego za okres od dnia 24 lutego 2016 roku do 19 września 2016 roku.

Wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym postanowieniem z dnia 10 stycznia 2017 roku sprawa została przekazana do tut. Sądu (k. 4v).

W dniu 26 kwietnia 2017 roku tut. Sąd Rejonowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie I Nc 415/17, zgodnie z żądaniem pozwu (k. 70).

Postanowieniem z dnia 31 października 2017 roku Sąd uchylił wskazany nakaz zapłaty z uwagi na niemożność doręczenia go pozwanemu i zawiesił postępowanie w sprawie (k. 84).

Postanowieniem z dnia 17 lipca 2018 roku został ustanowiony kurator procesowy dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego (k. 115).

W odpowiedzi na pozew kurator pozwanego wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego (k. 130-131).

W uzasadnieniu podniósł, iż powód nie przedstawił umowy, na jaką się powołuje, a która stanowi podstawę jego roszczenia. Wobec tego wedle kuratora pozwanego powód nienależycie wykazał swoje roszczenie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 lutego 2016 roku W. K. i (...) S.A. z siedzibą w W. zawarli umowę o prowadzenie rachunku bankowego o nr (...). Bank zobowiązał się do prowadzenia dla pozwanego wskazanego rachunku, przyznając jednocześnie pozwanemu saldo debetowe w wysokości 3 000 zł z dniem 1 grudnia 2015 roku na okres 12 miesięcy. Pozwany zaś zobowiązał się do spłaty przyznanych środków finansowych w ramach wykorzystanego limitu dopuszczalnego salda debetowego w terminie 12 miesięcy od dnia przyznania limitu, tj. do dnia 1 grudnia 2016 roku. Wobec nie realizowania obowiązków umownym przez pozwanego powód wypowiedział wskazaną umowę, wskutek czego została ona rozwiązana z dniem 23 lutego 2016 roku.

Dowód: /wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) z dnia 19 września 2016 r. k. 51, Regulamin otwierania i prowadzenia rachunków bankowych k. 39-50, elektroniczne zestawienie operacji k. 55-58, potwierdzenie przyznania salda k. 111-112, zaświadczenie z dnia 18.01.2017 r. k. 53/.

W dniu 19 września 2016 roku powód wystawił wyciąg z ksiąg bankowych na nazwisko W. K., opiewający na kwotę łączną 3 042,31 zł, w tym 3 000 zł z tytułu należności głównej, 24,23 zł z tytułu odsetek umownych 10 % za okres korzystania z kapitału od dnia 1 stycznia 2016 roku do 23 lutego 2016 roku oraz 18,08 zł z tytułu odsetek karnych

umownych od zadłużenia przeterminowanego w wysokości 10 % w skali roku za okres od dnia 24 lutego 2016 roku do 19 września 2016 roku.

Dowód : / wyciąg z ksiąg rachunkowych Banku (...)/ (...) k. 51/.

Aktualne zadłużenie powoda wynosi 3042,31 złotych.

Dowód: /elektroniczne zestawienie operacji – k. 55-58/.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie wskazanych dowodów. Dokumenty załączone do akt sprawy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone i tego, że osoby, które je podpisały złożyły zawarte w nich oświadczenia. Korzystają one z domniemania autentyczności i prawdziwości – ich treść lub forma nie były kwestionowane przez strony, również Sąd po zapoznaniu się z nimi nie powziął co do nich wątpliwości.

Dokumenty te wskazują w szczególności na treść stosunku umownego, którego stronami byli powód i pozwany oraz zadłużenie z tytułu braku spłaty. Kurator pozwanego kwestionował fakt zawarcia umowy z pozwanym, jednak brak przedłożenia tej umowy nie przesądza o niezasadności roszczenia, zwłaszcza w kontekście przedstawienia innych dokumentów, które taki stosunek prawny pomiędzy stronami potwierdzają. Podkreślić trzeba, iż wyciąg z ksiąg bankowych jest wyłącznie dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c. a więc stanowi dowód jedynie tego że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie danej treści. W konsekwencji zgodnie z regułami dowodowymi z art. 253 k.p.c. jeżeli spór co do prawdziwości dokumentu prywatnego dotyczy dokumentu pochodzącego od innej osoby niż strona zaprzeczająca, prawdziwość dokumentu powinna udowodnić strona, która chce z niego skorzystać. Dowód zatem, że treść wyciągu z ksiąg rachunkowych jest prawdziwa spoczywał na stronie powodowej (art. 6 k.c.). Strona powodowa przedstawiła elektroniczne zestawienie operacji, które zawiera szczegółowe dane, w jakich datach, jakie kwoty i na jakie cele pozwany pobierał kwoty z rachunku i w jaki sposób powstało dochodzone niniejszym pozwem zadłużenie.

Stąd żądanie pozwu ostatecznie należało uznać za udowodnione.

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu powództwo jest zasadne.

W niniejszej sprawie na podstawie dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg mBanku oraz zestawienia operacji bankowych ustalono, iż na podstawie umowy z 22.02.2016 roku pozwany pobrał kwotę 3000 złotych, której następnie nie zwrócił. Przedmiotem żądania były także odsetki od dochodzonej kwoty w kwocie 24,23 zł za okres od 1.01.2016 roku do 23.01.2016 roku według stopy procentowej 10% w skali roku oraz odsetki karne umowne w kwocie 18,80 złotych naliczone od 24.02.2016 roku do 19.09.2016 roku według stopy procentowej 10% w skali roku. Wysokość tych odsetek nie przekracza odsetek maksymalnych za opóźnienie.

Mając na uwadze, iż roszczenie na skutek wypowiedzenia umowy rachunku bankowego jest wymagalne, a wysokość roszczenia została wykazana wyciągiem z ksiąg banku oraz dokumentem obrazującym zestawienie operacji finansowych dokonywanych przez pozwanego należało powództwo uwzględnić, o czym orzeczono na podstawie przepisów Prawo bankowe.

Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w sentencji na podstawie powołanych przepisów.

O kosztach procesu orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. i zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany przegrał sprawę, w związku z powyższym zobowiązany jest ponieść koszty procesu strony powodowej, na które złożyły się koszt wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 900 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych, opłata sądowa od pozwu w kwocie 39 złotych oraz wynagrodzenie kuratora w kwocie 738 złotych, łącznie w kwocie 1694 złote.

Jednocześnie Sąd przyznał kuratorowi ustanowionemu w trybie art. 143 k.p.c. wynagrodzenie na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. poz. 1476) w zw z § 8 pkt 3 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 18 października 2016 r.)

SSR Agnieszka Poręba

ZARZĄDZENIE

1/ (...)

2/ (...)

3/ (...)

(...)